

Sygn. akt IX Ka 1120/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Nowak (spr.)

Sędziowie: SSO Zbigniew Karamara

SSO Jan Klocek

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Roberta Jagusiaka

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2014 roku

sprawy H. S.

oskarżonej o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.91 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 22 marca 2013 roku sygn. akt II K 634/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. F. G. kwotę 516, 60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 816, 60 (osiemset szesnaście 60/100) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IX Ka 1120/13

UZASADNIENIE

H. S. oskarżona została o to, że w okresie od dnia 01 października 2011 r. do dnia 23 grudnia 2011 r. w K. działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, trzykrotnie doprowadziła R. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 5955,96 złotych, stanowiących wysokość świadczenia alimentacyjnego poprzez wprowadzenie w błąd Sądu Okręgowego w Kielcach, co do kradzieży tytułu wykonawczego sygnatura akt IC 1639/00, na skutek czego Sąd Okręgowy w Kielcach wydał ponowny wyrok wykonawczy w dniu 27 kwietnia 2011 r. sygnatura akt I Co 44/11 i tak:

- w dniu 01 października 2011 r. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła R. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 1985, 32 złotych, stanowiących wysokość świadczenia alimentacyjnego, poprzez wprowadzenie w błąd Sądu Okręgowego w Kielcach, co do kradzieży wyroku wykonawczego,

sygnatura akt I C 1639/00, na skutek czego Sąd Okręgowy w Kielcach wydał ponowny wyrok wykonawczy w dniu 27 kwietnia 2011 r. sygn. akt I Co 44/11;

- w dniu 01 listopada 2011 r. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła R. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 1985, 32 złotych, stanowiących wysokość świadczenia alimentacyjnego, poprzez wprowadzenie w błąd Sądu Okręgowego w Kielcach, co do kradzieży wyroku wykonawczego, sygnatura akt I C 1639/00, na skutek czego Sąd Okręgowy w Kielcach wydał ponowny wyrok wykonawczy w dniu 27 kwietnia 2011 r. sygn. akt I Co 44/11;

- w dniu 01 grudnia 2011 r. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła R. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 1985, 32 złotych, stanowiących wysokość świadczenia alimentacyjnego, poprzez wprowadzenie w błąd Sądu Okręgowego w Kielcach, co do kradzieży tytułu wykonawczego, sygnatura akt I C 1639/00, na skutek czego Sąd Okręgowy w Kielcach wydał ponowny wyrok wykonawczy w dniu 27 kwietnia 2011 r. sygn. akt I Co 44/11; **tj. o popełnienie przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 k k**

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 22 marca 2013 roku:

I. uznał oskarżoną H. S. za winną tego, że w okresie od 16 marca 2011 r. do dnia 06 grudnia 2011 r. w K. i W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w podobny sposób, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, trzykrotnie - w dniach 06 października 2011r, 07 listopada 2011 r. oraz 06 grudnia 2011 r. doprowadziła R. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy, w każdym przypadku w kwocie po 1985,32 zł, co daje łącznie kwotę 5955,96 złotych, stanowiącym wysokość świadczenia alimentacyjnego R. S. na rzecz H. S., poprzez wprowadzenie w błąd Sądu Okręgowego w Kielcach, co do kradzieży tytułu wykonawczego sygnatura akt IC 1639/00 oraz zatajając fakt, że obowiązek alimentacyjny R. S. wobec oskarżonej wygasł z dniem 17 września 2003r. na skutek czego Sąd Okręgowy w Kielcach wydał ponowny tytuł wykonawczy w dniu 27 kwietnia 2011 r. pod sygnaturą akt I Co 44/11, co zakwalifikował jako występki z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 33 §1, 2 i 3 kk wymierzył oskarżonej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, po ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1, 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie wymierzonej oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 72 § 2 kk orzekł wobec oskarżonej obowiązek naprawienia szkody w części, poprzez zapłatę kwoty 1985, 32 (tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt pięć 32/100) złotych na rzecz R. S. w terminie 6 (sześciu) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. J. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonej wykonywaną z urzędu;

V. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonej, który na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk w zw. art. 444 kpk zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonej i na podstawie art. 438 pkt 2 kpk oraz art. 427 § 2 kpk zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający istotny wpływ na wynik sprawy, a polegający na uznaniu, wbrew treści zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, że oskarżona dopuściła się przestępstwa z art. 286 kk z zamiarem bezpośrednim kierunkowym

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na braku stwierdzenia, że oskarżona w świetle wskazanych okoliczności sprawy nie pozostawała w błędnej usprawiedliwionej okolicznościach nieświadomości bezprawności czynu zabronionego (warunkującego zastosowanie art. 30 kk)

W razie nieuwzględnienia powyższych zarzutów na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk zarzucił:

- rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonej za przypisanie jej przestępstwo w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu

W konkluzji skarżący na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego przestępstwa, względnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymierzonej oskarżonej kary lub uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu kosztów obrony udzielonej oskarżonej przed Sądem II instancji, albowiem nie zostały one przez nią uiszczony w żadnej części.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelację obrońcy oskarżonej uznać należy za oczywiście bezzasadną, co oznacza, iż brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutów w niej podniesionych oraz wniosków końcowych. Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku z przyczyn podlegających uwzględnieniu z urzędu.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo i wnikliwie przeprowadził postępowanie dowodowe oraz prawidłowo dokonał analizy i oceny materiału dowodowego opierając się w szczególności na dokumentach. Dowody w sprawie układają się w logiczny ciąg i jednoznacznie wskazują na sprawstwo i winę oskarżonej. Wobec powyższego Sąd Okręgowy nie znajduje podstaw do stwierdzenia błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji.

Nie sposób zgodzić się z zarzutem skarżącej, iż Sąd I instancji dopuścił się naruszenia poprzez uznanie, iż oskarżona dokonała przestępstwa z art. 286 kk z zamiarem bezpośrednim kierunkowym. Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że oskarżona działała w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, gdyż mimo świadomości, iż obowiązek alimentacyjny wobec niej wygasł, konsekwentnie podejmowała czynności mające na celu uzyskanie przez nią od R. S. świadczeń alimentacyjnych. Po zakończeniu egzekucji i wydaniu przez Sąd Okręgowy wyroku ustalającego wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego, oskarżona wprowadziła w błąd Sąd Okręgowy w Kielcach co do faktu kradzieży tytułu egzekucyjnego oraz wystąpiła z wnioskiem o wydanie drugiego tytułu wykonawczego w miejsce utraconego. Następnie z uzyskanym nowym tytułem wykonawczym udała się ponownie do komornika sądowego M. B. celem ponownego wszczęcia egzekucji. Wobec odmowy wszczęcia egzekucji przez komornika M. B. i oddalenia przez Sąd skarg oskarżonej na czynności komornika w tym przedmiocie, oskarżona udała się do komornika w przy Sądzie Rejonowym dla miasta st. Warszawy, przed którym zataiła fakt wydania wyroku ustalającego wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego. Szereg wskazanych powyżej czynności i działań podjętych przez oskarżoną, ewidentnie świadczy o zaplanowanym działaniu z premedytacją w z góry powziętym zamiarze.

Nietrafny jest podniesiony w apelacji zarzut wobec wyroku Sądu Rejonowego, który nie uznał, iż oskarżona w świetle wskazanych okoliczności sprawy pozostawała w błędnej usprawiedliwionej okolicznościami nieświadomości bezprawności czynu zabronionego (warunkującej zastosowanie art. 30 kk). Słusznie Sąd Rejonowy zauważa, że nie można mieć jakichkolwiek wątpliwości, że oskarżona doskonale wiedziała, że obowiązek alimentacyjny wobec niej wygasł. Oskarżona była obecna przy ogłoszeniu wyroku ustalającego wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego oraz otrzymała jego odpis wraz z uzasadnieniem. Mając świadomość konsekwencji wynikających z przedmiotowego wyroku podejmowała próby zaskarżenia go (kasacja i wniosek o wznowienie postępowania). O wyegzekwowaniu całej zasądzonej kwoty była kilkakrotnie informowana, w tym również na piśmie, przez komornika sądowego M. B. Wobec wyczerpania możliwości nakłonienia komornika sądowego M. B. do przeprowadzenia egzekucji, oskarżona zwróciła się do innego komornika, którego wprowadziła w błąd zatajając okoliczność wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego stwierdzoną prawomocnym wyrokiem Sądu. Zachowanie oskarżonej przeczy tezie prezentowanej przez obrońcę oskarżonej, że działała ona w błędnej, usprawiedliwionej okolicznościami nieświadomości co do bezprawności czynu zabronionego. Wywody obrońcy oskarżonej są w tym zakresie całkowicie chybione, ponieważ kolejne etapy jej działania wyraźnie wskazują na konsekwentne realizowanie z góry powziętego zamiaru wyegzekwowania nienależnych jej świadczeń alimentacyjnych, o czym bezsprzecznie świadczy treść zeznań świadka

M. B. i przywoływanych przez nią dokumentów – z kompleksowego rozliczenia alimentów (k.5). Stan intelektualny oskarżonej pozwalał na pełną ocenę znaczenia czynu, co potwierdza opinia biegłych psychiatrów.

W ocenie Sądu Okręgowego brak jest również podstaw do zmiany wymiaru kary. Apelacja nie zawiera argumentów, które pozwoliłyby stwierdzić rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonej za przypisane jej przestępstwo w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Sąd Okręgowy podziela w całości zapatrywania Sądu I instancji, w tym odnośnie adekwatności wymiaru kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia jej zawinienia. Podkreślając upór, wyrachowanie i brak skruchy oskarżonej, słusznie Sąd I instancji przyjął, iż stopień społecznej szkodliwości czynu jest znaczny, w szczególności biorąc pod uwagę, iż oskarżona wprowadziła w błąd Sąd, tj. instytucję chroniącą interesy uczestników obrotu prawnego. Sąd Rejonowy prawidłowo ukształtował wymiar kary dla oskarżonej za przypisane jej w wyroku przestępstwo i poprawnie w tym względzie uzasadnił swoje stanowisko.

Odnośnie zarzutu braku tożsamości pokrzywdzonego i osoby wprowadzonej w błąd, Sąd Okręgowy prezentuje pogląd, zgodnie z którym, konstrukcja przestępstwa oszustwa nie wyklucza sytuacji, w której wprowadzenie w błąd dotyczy innej osoby niż pokrzywdzony (por. wyrok SN z 24.09.1932r., sygn. II 4K 576/32, wyrok SN z 13.06.1933r.).

W świetle powyższych rozważań jak najbardziej trafne są wywody Sądu Rejonowego zaprezentowane w pisemnym uzasadnieniu, a które Sąd Odwoławczy przyjmuje jako własne. Apelację obrońcy oskarżonej, z uwagi na treść zarzutów i opisaną wyżej argumentację, uznano za oczywiście bezzasadną. Sąd Okręgowy podziela także ustalenia Sądu Rejonowego co do kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądono ustanowionemu w sprawie obrońcy z urzędu adw. F. G. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonej w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ust 8 ustawy z dnia 23 VI 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r Nr 49 poz. 223 z późn.zm.) zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 816,60 (osiemset szesnaście 60/100) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przy czym na powyższą kwotę składa się: 280 zł opłaty za II instancję, 516,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego przed sądem II instancji oraz 20 zł tytułem zryczałtowanej równowartości wydatków za II instancję.

Z tych względów orzeczono jak wyżej.

SSO Zbigniew Karamara SSO Tomasz Nowak SSO Jan Klocek

KK